

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

navrhovatele: **Spolek přátel dopravy**, IČO: 17402727
sídlem Urbánkova 3367/61, 143 00 Praha 4
zastoupen advokátkou JUDr. Kateřinou Koberovou
sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha 1

proti
odpůrci: **Magistrát města Teplice**
sídlem náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy *Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích* vydaného Magistrátem města Teplice dne 29. 2. 2024 pod č. j. MgMT/152217/2024 OD/Bel/DZ-T

takto:

- I. Návrh se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Opatřením obecné povahy nazvaným *Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích* vydaným dne 29. 2. 2024 pod č. j. MgMT/152217/2024 OD/Bel/DZ-T odpůrce stanovil v Teplicích místní úpravu provozu na pozemních komunikacích U Zámku, U Bílinské brány, Dlouhá, Papírová, Zelená, Alejní, Tyršova, Čs. dobrovolců, Rooseveltova, Laubeho náměstí, Mlýnská, U Kamenných lázní, U Hadích lázní, U Císařských lázní, Poštovní, Lípová, Česobratrská, V. Hálka, Jungmannova, Chelčického, Kollárova,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Potěminova, Mrštíkova, Vrchlického, U Divadla, Mírové náměstí, náměstí Svobody, Dubská, Benešovo náměstí, 28. října, U Nádraží, Nádražní náměstí, Školní, Revoluční, Spojenecká, Na Hrázi, Tržní náměstí, Masarykova třída. Místní úprava spočívá v *osazení SDZ IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) + E 13 „VPRACOVNÍ DNY 8 – 18h S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM“ + E 13 „se symbolem telefonu a textem ,TP 1,2,3 – XXX“ v přesné specifikaci a umístění dle vložené situace s návrhem dopravního značení; z důvodu zavedení zóny placeného stání*. Toto opatření obecné povahy (dále též „*napadené opatření*“) nabylo účinnosti dne 18. 3. 2024.

Návrh

2. V návrhu navrhovatel uvedl, že se zabývá podporou bezmotorové dopravy a *napadeným opatřením*, které omezuje bezpečné použití jízdního kola a bezpečný pohyb chodců v Teplicích, je dotčen na svých právech. Konstatoval, že *napadené opatření* zasahuje do jeho práva a práv dalších obyvatel na svobodu pohybu a ochranu zdraví a do principu zajištění bezpečnosti účastníků dopravního provozu. Také členové navrhovatele A. L., J. R., J. P., Š. S., M. H. a P. B. jsou *napadeným opatřením* přímo dotčeni na svých právech, neboť jezdí na kole a chodí pěšky přes místa, jichž se *napadené opatření* přímo týká. Vysvětlil, že Teplice jsou lázeňským městem, kde se předpokládá, že se turisté budou pohybovat zejména pěšky; *napadené opatření* však bez odůvodnění upřednostňuje automobily. K aktivní legitimaci navrhovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017-46.
3. Navrhovatel namítal, že *napadené opatření* je nesrozumitelné, přiložená orientační mapa je nečitelná a není z ní patrné, kde mají být umístěny konkrétní značky (chybí podrobná prováděcí dokumentace) a zda bude umožněno parkování na chodnících. Odpůrce podle navrhovatele dostatečně nevysvětlil, zda vydáním *napadeného opatření* nedošlo ke zbytečnému omezení chodců a cyklistů a zda byl zkoumán jeho soulad s bezpečností silničního provozu.
4. Podle navrhovatele se odpůrce nemohl podnětem ke stanovení místní úpravy dostatečně zabývat, pokud návrh opatření obecné povahy vydal ve stejný den, kdy obdržel podnět (20. 12. 2023). Návrh tak nemohl být řádně podložen a odůvodněn. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2022, č. j. 18 A 58/2022-47, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2024, č. j. 5 As 318/2022-39, navrhovatel konstatoval, že je třeba posuzovat i takovou úpravu, která již existovala, pokud se má opět zavést. Zdůraznil, že opatření obecné povahy musí mít náležité odůvodnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, a ze dne 15. 9. 2010, č. j. 4 Ao 5/2010-48); na to však odpůrce rezignoval a s navrhovatelovou připomínkou se vůbec nevypořádal. Tím byla podle navrhovatele popřena spolupráce s veřejností při vydání opatření obecné povahy. Dodal, že veřejnost má právo dozvědět se, jakou připomínku navrhovatel podal a proč jí odpůrce nevyhověl.
5. Navrhovatel konstatoval, že *napadené opatření* neobsahuje žádné určité odůvodnění přijaté úpravy. Odpůrce sice uvedl, že důvodem žádosti byla regulace dopravy na základě koncepčního řešení, to však nebylo v *napadeném opatření* více popsáno a záměr nebyl více odůvodněn. Navrhovatel připomněl, že namítal konkrétní rozpor zvoleného řešení s normou ČSN 736110; tuto připomínku však odpůrce ignoroval. Odpůrce podle navrhovatele pominul i § 11 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ačkoli navrhovatel v připomínce upozorňoval na to, že *napadené opatření* má být realizováno v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

památkové zóně. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017-46, a Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 A 113/2017-106, navrhovatel podotkl, že odpůrce se nevypořádal s připomínkou ohledně nutnosti vyžádání stanoviska orgánu památkové péče. Podle navrhovatele odpůrce ani neuvedl skutečnosti, z nichž vycházel, co z jednotlivých podkladů zjistil a jak je hodnotil, za jakým účelem byla přijata místní úprava provozu na pozemních komunikacích a proč z možných variant vybral právě toto řešení.

6. Podle navrhovatele *napadené opatření* nadbytečně zasahuje do svobody pohybu, aniž by k tomu byl zákonný důvod (čl. 14 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), a do práva na ochranu zdraví (čl. 31 Listiny základních práv a svobod), neboť není zajištěna plošná prostupnost pro chodce na všech chodnících. Dodal, že pro cyklisty by měla být umožněna jízda oběma směry na všech komunikacích. Jednosměrný provoz bez povolení obousměrné jízdy cyklistů je podle navrhovatele v rozporu s bezpečností provozu. Navrhovatel zdůraznil, že *napadené opatření* rezignovalo na ochranu cyklistů marginalizací ochranných a bezpečnostních prvků a nutí je jezdit po rušnější komunikaci. Podle navrhovatele není z *napadeného opatření* zřejmé, zda je potřebné. Podotkl, že odpůrce nezvolil cestu minimálního zásahu do práv navrhovatele, nýbrž nejvíce omezující zásah.
7. Navrhovatel navrhl, aby soud *napadené opatření* obecné povahy zrušil devadesátým dnem po právní moci rozsudku.

Vyjádření odpůrce k návrhu

8. Odpůrce ve svém vyjádření konstatoval, že *napadené opatření* je specifické tím, že provádí nařízení č. 3/2023, kterým se vymezují oblasti statutárního města Teplice, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy; jedná se o nařízení obce vydané podle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Odpůrci nepříslušelo zasahovat do působnosti rady obce, která nařízení vydala, ani do vymezení úseků místních komunikací, které lze užít k stání motorových vozidel jen po zaplacení ceny, ani odůvodňovat zavedení zón placeného stání nebo jejich jednotlivých aspektů. Zdůraznil, že ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích mu příslušelo jen stanovit k nařízení obce dopravní značky. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2018, č. j. 64 A 7/2018-122. Odpůrce byl přesvědčen, že obecným požadavkům na odůvodnění vyhověl. Z data podání podnětu nelze podle odpůrce dovodit jakékoli porušení procesních pravidel.
9. S navrhovatelovými námitkami se odpůrce vypořádal v rozsahu své působnosti. Podotkl, že připomínky byly obecné, spíše koncepční a neobsahovaly konkrétní popis důsledků regulace pro členy spolku. Odpůrce vysvětlil, že nedochází ke změně umístění svislých dopravních značek, resp. že budou umístěny na existující sloupky, a nové budou umístěny v souladu s příslušnými technickými normami (např. v případě Tržního náměstí, kde probíhá rekonstrukce); vodorovné dopravní značky se nijak nemění. Polemika navrhovatele stran upřednostňování automobilové dopravy oproti chodcům a cyklistům podle odpůrce nespadá do jeho působnosti. Konstatoval, že zavedení nejvyšší dovolené rychlosti 30 km/h a obousměrek pro cyklisty nebylo předmětem *napadeného opatření*. Odpůrce dodal, že navrhovatel formuloval své připomínky jako žádosti, materiálně tedy ani nešlo o připomínky.

10. Odpůrce vysvětlil, že nepřistoupil k přesnému vymezení dopravního značení do mapy ve formě výkresové dokumentace z důvodu rozsáhlosti dotčeného území a z důvodu probíhajících stavebních prací, v jejichž důsledku by se přesné určení polohy dopravního značení muselo měnit. Připomněl, že prováděcí (výkresová) dokumentace není nutnou součástí opatření obecné povahy. Podle odpůrce byly dopravní značky stanoveny v souladu se zákonem, neboť z *napadeného opatření* je zřejmé, které místní komunikace nebo jejich úseky mají být osazeny příslušnou dopravní značkou. Konkrétní fyzické umístění značky pak vyplývá z technických norem a z právních předpisů. Odpůrce odmítl, že by byl situační zákres nesrozumitelný, nečitelný či jinak závadný.
11. Veřejný zájem na státní památkové péči byl podle odpůrce zohledněn již při vydání nařízení stanovícího zóny placeného stání. Doplnil, že *napadené opatření* nepřineslo změny poměrů v území, které by mohly mít negativní vliv v oblasti památkové péče. Podle odpůrce zůstal vliv dopravy na zájem státní památkové péče nezměněn. Zdůraznil, že jde o regulaci parkování v existující uliční síti, nikoli o vytváření parkovacích míst v těsné blízkosti historických budov.
12. K namítanému rozporu *napadeného opatření* s hmotným právem a k otázce jeho proporcionality odpůrce uvedl, že tyto námitky směřují především proti regulaci zón placeného stání a jdou mimo rámec *napadeného opatření*. Podle odpůrce není zřejmé, v čem konkrétně má spočívat tvrzené omezení svobody pohybu nebo zásah do práva na ochranu zdraví; navrhovatelova tvrzení jsou obecná. Odpůrce podotkl, že *napadené opatření* nijak nemění úpravu provozu na chodnících nebo ve vztahu k cyklistům a nezavádí nic, co by mělo negativní vliv na bezpečnost a plynulost provozu. Dodal, že ani Policie České republiky neshledala rozpor *napadeného opatření* s požadavky na bezpečnost silničního provozu; upozornila jen na zvýšenou potřebu dohledu nad parkováním. Pokud se navrhovatel domáhá přísnější regulace dopravy a upřednostnění zájmů chodců a cyklistů, činí tak podle odpůrce právně nezpůsobitou cestou.
13. Potřebnost *napadeného opatření* podle odpůrce vyplývá z toho, že provádí příslušné nařízení obce stanovící zóny placeného stání. Odpůrci přitom nepříslušelo hodnotit potřebnost těchto zón, neboť to je ve výlučné pravomoci rady obce. Doplnil, že cenová regulace parkování je legitimním nástrojem ke zklidnění dopravy.
14. Odpůrce navrhl, aby soud návrh zamítl jako nedůvodný.

Posouzení věci soudem

15. Návrh není důvodný.
16. Soud předesílá, že ve věci není sporu o pasivní legitimaci odpůrce, který *napadené opatření* vydal. Navrhovatel v souladu s § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tvrdí, že byl *napadeným opatřením* zkrácen na svých právech. Navrhovatel je spolkem, který se zabývá podporou bezmotorové dopravy, jeho členové (označení v návrhu) chodí pěšky a jezdí na kole přes místa, jichž se *napadené opatření* dotýká, a navrhovatel podal připomínky k návrhu *napadeného opatření*. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 As 336/2017-46, je tedy navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání tohoto návrhu.
17. Pokud jde o samotný soudní přezkum opatření obecné povahy, zdejší soud upozorňuje navrhovatele na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS, podle kterého „*po novele soudního řádu*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. je soud při přezkumu opatření obecné povahy, s výjimkami plynoucími z právní úpravy, vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 soudního řádu správního). Pro soud naopak není závazný tzv. algoritmus přezkumu, jak byl poprvé vymezen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS“. Zdejší soud proto nepostupoval podle algoritmu, na který navrhovatel v návrhu odkazoval, ale přezkoumal napadené opatření v rozsahu navrhovatelem uplatněných námitek (návrhových bodů).

18. Před vypořádáním jednotlivých návrhových bodů považuje soud za potřebné připomenout podstatu *napadeného opatření*, které stanovuje místní úpravu provozu na pozemních komunikacích. Jedná se o opatření obecné povahy vydané na základě § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle první věty tohoto ustanovení platí, že *místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích.*
19. V nyní řešené věci jde o svislé dopravní značky informativní IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) a dodatkové tabulky E13 zpřesňující význam těchto dopravních značek. Tyto dopravní značky informují účastníky silničního provozu o povinnosti stanovené odchylně od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích (povinnost zaplatit parkovné), tudíž bylo namístě stanovit místní úpravu provozu formou opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 313/2021-44).
20. Současně však nelze opomíjet, že zóny placeného stání nevymezilo *napadené opatření*, nýbrž nařízení statutárního města Teplice č. 3/2023, vydané na základě § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení platí, že *pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce nebo k stání silničních motorových vozidel stanovených v nařízení obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*
21. Z § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pak vyplývá, že *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu.*
22. Právě za účelem označení místních komunikací nebo jejich určených úseků, vymezených v nařízení statutárního města Teplice č. 3/2023, příslušnými dopravními značkami vydal odpůrce *napadené opatření*. Soud proto souhlasí s odpůrcem v tom, že *napadené opatření* slouží toliko k provedení zmíněného nařízení obce, které vymezilo zóny placeného stání. Odpůrce má rovněž pravdu v tom, že neměl pravomoc stanovit zóny placeného stání. Tato pravomoc skutečně náleží Radě statutárního města Teplice, neboť podle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se zóny placeného stání stanovují nařízením obce a taková

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nařízení podle § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) vydává rada obce. Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v nyní řešené věci je výhradně *napadené opatření*, nikoli nařízení statutárního města Teplice č. 3/2023.

23. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností *napadeného opatření* a rozhodnutí o navrhovatelových námitkách.
24. Nejvyšší správní soud dlouhodobě zastává názor, že odůvodnění opatření obecné povahy musí obsahovat důvody výroku, podklady pro jeho vydání a také úvahy, jimiž se odpůrce řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37, č. 3771/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v zásadě lze tedy na odůvodnění opatření obecné povahy přiměřeně vztáhnout požadavky vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu způsobem, který zajistí jeho přezkoumatelnost, coby obecný požadavek na kvalitu správních aktů (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011-87, č. 2741/2013 Sb. NSS)“. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že čím obecněji je připomínka formulována, tím obecněji ji může správní orgán vypořádat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 237/2016-33, a ze dne 6. 3. 2024, č. j. 6 As 103/2023-57).
25. Současně platí, že opatření musí v případě jeho vázanosti na splnění zákonem stanovených podmínek obsahovat posouzení splnění takových podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 As 231/2020-58). Naplnění požadavku na odůvodnění opatření je nezbytné zkoumat i z hlediska § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého *dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem*.
26. V poměrech nyní řešené věci soud shledal, že odpůrce v *napadeném opatření* dostatečně reagoval na navrhovatelovy připomínky. Soud zdůrazňuje, že podstatou navrhovatelových věcných připomínek byly požadavky na vyšší ochranu chodců a cyklistů, což se však zcela míjelo s podstatou návrhu *napadeného opatření*, ke kterému navrhovatel své připomínky uplatnil. Jak již soud uvedl výše, *napadené opatření* toliko provádí nařízení obce o stanovení zón placeného stání.
27. Navrhovatel sice v připomínkách ze dne 10. 1. 2024 zmínil normu ČSN 736110, učinil tak ovšem na podporu svých požadavků na snížení nejvyšší dovolené rychlosti na 30 km/h a na zavedení obousměrného provozu pro cyklisty v ulicích jednosměrných pro automobily. Navrhovatelem naznačovaný rozpor zvoleného řešení s normou ČSN 736110 se týkal výhradně těchto jeho požadavků. K oběma těmito požadavkům se odpůrce v odůvodnění *napadeného opatření* vyjádřil a vysvětlil, že ani snížení rychlosti, ani obousměrný provoz pro cyklisty nejsou podstatou návrhu, resp. *napadeného opatření*. Odpůrce dále připomněl, že nevznikají žádné nové parkovací plochy, nemění se způsob parkování, rozsah parkovacích ploch ani vodorovné dopravní značení. Za této situace nebylo povinností odpůrce jakkoli podrobněji odůvodňovat, že je *napadené opatření* v souladu se zmíněnou normou ČSN.
28. Za dostačující považuje soud i vypořádání připomínky týkající se památkové péče. Odpůrce poukázal na to, že orgány státní památkové péče se nevyjadřují k umístování dopravního značení a že k žádným jiným změnám či stavebním úpravám nedochází. Také v tomto kontextu nelze opomíjet již výše zmíněný argument odpůrce, že se nemění způsob parkování

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ani rozsah parkovacích ploch. Soudu tak není zřejmé, k čemu by se podle navrhovatele měly orgány státní památkové péče vyjadřovat. Popsaná argumentace odpůrce podle názoru soudu dostatečně vypořádává navrhovatelovu připomínku ohledně nutnosti vyžádání stanoviska orgánu památkové péče.

29. K námitkám, že byla popřena spolupráce s veřejností při vydání opatření obecné povahy a že veřejnost má právo dozvědět se, jakou připomínku navrhovatel podal a proč jí odpůrce nevyhověl, soud podotýká, že odpůrce navrhovatelovy připomínky v odůvodnění napadeného opatření stručně shrnul a přiměřeně na ně odpověděl. K tvrzeným pochybením tedy nedošlo.
30. Soud nesdílí navrhovatelův názor, že *napadené opatření* bez odůvodnění upřednostňuje automobily. *Napadené opatření* provádí nařízení obce o stanovení zón placeného stání pro automobily (motorová vozidla), tudíž se logicky týká právě automobilů. Rozhodně však automobily nijak neupřednostňuje před cyklisty či chodci, neboť vůbec nemění dopravní situaci v dotčené oblasti a nezřizuje žádná nová parkovací místa, tedy nepřináší žádnou výhodu uživatelům automobilů oproti chodcům a cyklistům.
31. Navrhovatel se mylí, pokud se domnívá, že *napadené opatření* neobsahuje žádné určité odůvodnění přijaté úpravy a že z něj není zřejmé, zda je potřebné. Odpůrce v odůvodnění *napadeného opatření* naprosto srozumitelně popsal, že je vydává z důvodu zavedení změn stávající zóny placeného stání, a to na základě nařízení, kterým se vymezují oblasti statutárního města Teplice, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Změna místní úpravy provozu tedy odráží příslušné nařízení statutárního města Teplice. Odpůrci lze sice vytknout, že neuvedl přesné označení onoho nařízení (jedná se o nařízení č. 3/2023, publikované ve Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů), nicméně tento dílčí nedostatek nic nemění na tom, že potřebnost *napadeného opatření* i přijatá úprava jsou dostatečně odůvodněny právě tím, že *napadené opatření* provádí nařízení o stanovení zón placeného stání.
32. Soud dodává, že z *napadeného opatření* je zřejmé, že odpůrce vycházel ze zmíněného nařízení, z podnětu ke stanovení místní úpravy ze dne 20. 12. 2023 včetně přiložené mapy a z vyjádření Policie České republiky ze dne 19. 12. 2023. Zřejmé je rovněž to, co odpůrce z těchto podkladů zjistil a jak je hodnotil – zjistil, že nařízením č. 3/2023 byly zavedeny zóny placeného stání a že je třeba tomu přizpůsobit místní úpravu provozu v dotčené oblasti. Za tím účelem pak odpůrce přijal *napadené opatření*, aniž by musel zvažovat nějaké varianty řešení. Navrhovatel ostatně neupřesnil, jaké varianty řešení, pokud jde o stanovení místní úpravy provozu v návaznosti na nařízení o stanovení zón placeného stání, měl na mysli.
33. S navrhovatelem lze souhlasit v tom, že mapa přiložená k *napadenému opatření*, v jeho výroku nazvaná „*vložená situace s návrhem dopravního značení*“, neuvádí, kde mají být umístěny konkrétní značky. Navrhovatel však opomenul tu zásadní skutečnost, že odpůrce v odůvodnění *napadeného opatření* uvedl, že svislé dopravní značení bude osazeno v místě stávajících sloupků (do prosince 2023 fungující zóny placeného stání) a nové bude osazeno v souladu s příslušnými technickými podmínkami pro umísťování trvalého svislého dopravního značení. Vzhledem k tomu, že nevznikají žádné nové parkovací plochy, nemění se způsob parkování, rozsah parkovacích ploch ani vodorovné dopravní značení, je podle názoru soudu zcela zřejmé, že dopravní značky budou osazeny na stejných místech jako

doposud, případně v těsné blízkosti těch původních (např. v případě provádění stavebních úprav, na které upozornil odpůrce ve svém vyjádření k návrhu).

34. Soud nesdílí navrhovatelovo přesvědčení o nečitelnosti zmíněné mapy. V případě zvětšení mapy z ní lze jednotlivé relevantní údaje vyčíst. Soud nicméně směrem k odpůrci podotýká, že by bylo vhodnější, aby příště zvolil podrobnější mapu (třeba i rozdělil oblast na menší části) a vyznačil v ní alespoň přibližné rozmístění jednotlivých dopravních značek. Jistě by to zmenšilo rozsah případných výhrad ze strany adresátů opatření obecné povahy a přispělo k jejich lepší orientaci v nově stanovované místní (či přechodné) úpravě provozu na pozemních komunikacích.
35. K navrhovatelově námitce, že ze zmíněné mapy není patrné, zda bude umožněno parkování na chodnících, soud opakuje, že odpůrce v odůvodnění *napadeného opatření* jednoznačně konstatoval, že způsob ani rozsah parkování se nemění a nedotčeno zůstává též vodorovné dopravní značení. Z toho mimo jakoukoli pochybnost plyne, že není zřizováno žádné nové parkovací místo, které by umožňovalo parkování na chodníku.
36. Vzhledem k tomu, že se *napadené opatření* týká jen parkování motorových vozidel, aniž by cokoli měnilo na způsobu parkování, rozsahu parkovacích míst či vodorovném dopravním značení, považuje soud za zjevné, že nebylo třeba blíže zkoumat jeho soulad s bezpečností silničního provozu. Zjednodušeně řečeno: *napadené opatření* jen přináší nové svislé dopravní značení informující o zónách placeného stání zavedených nařízením statutárního města Teplice č. 3/2023, aniž by měnilo dopravní situaci v oblasti. Svou podstatou (s ohledem na předmět úpravy) tedy logicky ani nijak zbytečně neomezuje chodce a cyklisty. Ani touto otázkou se odpůrce nemusel v odůvodnění *napadeného opatření* nijak blíže zabývat.
37. Pokud jde o srozumitelnost *napadeného opatření*, soud nepřehlédl, že v jeho prvním odstavci je uvedeno, že „*Odbor dopravy Magistrátu města Teplice ... zveřejňuje **návrh** opatření obecné povahy ...*“ (důraz doplněn soudem). Z obsahu a celkového kontextu veřejné vyhlášky ze dne 29. 2. 2024 je však zřejmé, že se nejedná o návrh, nýbrž o vlastní opatření obecné povahy. Navrhovatel ostatně ani na tuto dílčí vadu *napadeného opatření* v návrhu neupozornil. Soud proto shledal, že se jedná o zjevnou nesprávnost, která nezpůsobuje nesrozumitelnost *napadeného opatření* a není dostatečným důvodem pro jeho zrušení.
38. Soud dále připomíná odpůrci, že má-li být součástí výroku opatření obecné povahy náčrt, plánec či mapa, má správný orgán při formulaci výroku dvě základní možnosti: buď může tento náčrt, plánec či mapu přímo vtělit do vlastního výroku, nebo může ve výroku odkázat na samostatný dokument obsahující tento náčrt, plánec či mapu a vyslovit, že tento samostatný dokument tvoří nedílnou součást výroku opatření obecné povahy. Odkaz však musí být zcela jednoznačný a srozumitelný tak, aby nevzbuzoval pochybnosti o tom, co ve skutečnosti tvoří výrok opatření obecné povahy (např. lze náčrt, plánec či mapu označit číslem jednacím a toto číslo jednacích pak uvést též ve výroku opatření obecné povahy). Soud shledal, že ona „*vložená situace s návrhem dopravního značení*“, o které se zmiňuje výrok *napadeného opatření*, nebyla v tomto výroku nijak blíže označena, tudíž odkaz na tento dokument nelze považovat za dostatečně určitý. Na obdobný nedostatek upozornil soud odpůrce již v rozsudku ze dne 5. 10. 2022, č. j. 142 A 1/2022-38. Tehdy ani v nyní řešené věci však soud nepovažuje tento nedostatek za důvod pro zrušení *napadeného opatření*, neboť k návrhu *napadeného opatření*, k vyjádření Policie České republiky i k samotnému *napadenému opatření* byla vždy připojena stejná mapa a navrhovatel ani netvrdil, že by měl pochybnosti o tom, že se *napadené opatření* týká oblasti zachycené v této mapě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. K námitce navrhovatele, že se odpůrce nemohl podnětem ke stanovení místní úpravy dostatečně zabývat, pokud návrh opatření obecné povahy vydal ve stejný den, kdy obdržel podnět (20. 12. 2023), soud připomíná, že podnět byl podán proto, aby odpůrce opatřením obecné povahy provedl změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích navazující na nařízení o stanovení zón placeného stání. Všechny tyto dokumenty, tj. nařízení, podnět, návrh i *napadené opatření* byly vytvořeny v rámci téže instituce (statutární město Teplice, resp. jeho magistrát) a již po vydání nařízení č. 3/2023 bylo zřejmé, jaký postup musí následovat. Skutečnost, že návrh *napadeného opatření* byl zpracován a zveřejněn ve stejný den, kdy odpůrce obdržel podnět, tak rozhodně neznamená, že by se odpůrce podnětem dostatečně nezabýval. Ostatně návrh *napadeného opatření*, vydaný veřejnou vyhláškou ze dne 20. 12. 2023, obsahuje i náležité odůvodnění odkazující právě na nařízení o stanovení zón placeného stání. Navrhovatelovo tvrzení, že se odpůrce nemohl podnětem dostatečně zabývat a návrh nemohl být řádně podložen a odůvodněn, tak soud považuje za spekulativní, nepodložené a liché. V rychlém postupu odpůrce neshledal soud žádné pochybení.
40. Soud dále zdůrazňuje, že předmětem *napadeného opatření* byla výhradně místní úprava provozu navazující na stanovení zón placeného stání, tedy umístění svislých dopravních značek vztahujících se k placenému parkování. *Napadené opatření* naopak již od samého počátku (srov. návrh *napadeného opatření*, vydaný veřejnou vyhláškou ze dne 20. 12. 2023) nijak neřešilo otázku nejvyšší dovolené rychlosti v dané oblasti ani otázku, zda mají být dotčené komunikace pro cyklisty jednosměrné, či obousměrné. Právě tyto dva požadavky – snížení rychlosti a obousměrný provoz cyklistů – navrhovatel uplatnil ve svých připomínkách ze dne 10. 1. 2024 (vedle požadavku na podrobnou dokumentaci umístění konkrétních dopravních značek a plošnou prostupnost pro chodce na všech chodnících). Navrhovatelovy požadavky na snížení nejvyšší dovolené rychlosti na 30 km/h a zavedení obousměrné jízdy cyklistů na všech komunikacích, které jsou jednosměrné pro automobily, se však zcela míjejí s podstatou *napadeného opatření*.
41. V této souvislosti považuje soud za potřebné vymezit pojem věcné legitimace, která se odlišuje od legitimace procesní řešené v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Otázkou aktivní věcné legitimace se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS. Vyslovil, že „*aktivní věcná legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je dána, pokud soud dospěje ke skutkovému a právnímu závěru o skutečném vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféry navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (§ 101a odst. 1 věta první a § 101d odst. 2 věta první s. ř. s.)*“. Z uvedeného vyplývá, že navrhovatel bude aktivně věcně legitimován (jeho návrh bude důvodný), existuje-li vztah příčinné souvislosti mezi úpravou stanovenou opatřením obecné povahy a právní sférou navrhovatele a je-li zároveň toto opatření nezákonné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020-100, a ze dne 10. 2. 2023, č. j. 6 As 182/2021-54).
42. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2024, č. j. 9 As 197/2022-49, „*v rámci nalézání vztahu úpravy obsažené v opatření a právní sféry navrhovatele je namístě zkoumat důsledky, jež pro něj z provedené změny vyplývají. Jestliže z napadeného opatření obecné povahy neplynou pro navrhovatele žádné negativní důsledky, není možné učinit závěr o zásahu do jeho právní sféry*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

43. Vztaheno na nyní řešenou věc, zdejší soud konstatuje, že navrhovatel není nadán aktivní věcnou legitimací ve vztahu k nezavedení obousměrného provozu cyklistů a nesnížení nejvyšší dovolené rychlosti. Není totiž splněna podmínka existence příčinné souvislosti mezi změnou provedenou *napadeným opatřením* a právní sférou navrhovatele, neboť obě navrhovatelem požadované změny nebyly součástí *napadeného opatření*. Na tuto skutečnost ostatně odpůrce navrhovatele upozornil již v odůvodnění *napadeného opatření* a vysvětlil, že předmětem tohoto opatření je výhradně místní úprava provozu provádějící nařízení o stanovení zón placeného stání.
44. Soud zároveň shledal, že *napadené opatření* nijak nemění dopravní situaci v dotčené oblasti. Z jeho odůvodnění jednoznačně plyne, že nevznikají žádné nové parkovací plochy, nemění se způsob parkování, rozsah parkovacích ploch ani vodorovné dopravní značení. Z hlediska navrhovatelem zdůrazňované plošné prostupnosti pro chodce na všech chodnících tak *napadené opatření* nic nemění a nezasahuje do právní sféry navrhovatele (jeho případným zrušením by navrhovatel nic nezískal).
45. Navrhovatelovo tvrzení, že *napadené opatření* zasahuje do jeho práva na svobodu pohybu a ochranu zdraví a do principu zajištění bezpečnosti účastníků dopravního provozu, bylo vyvráceno právě tím, že *napadené opatření* nepřineslo žádnou změnu dopravní situace v dotčené oblasti. Není tedy pravda, že odpůrce zvolil nejvíce omezující zásah do navrhovatelových práv.
46. Na okraj k tomu soud doplňuje, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není žalobou ve veřejném zájmu a navrhovatel může prostřednictvím takového návrhu chránit (uplatňovat) pouze svá vlastní práva. Navrhovateli tedy nepřísluší dovolávat se práv „dalších obyvatel“ či turistů.
47. Soud uzavírá, že odpůrce se při vydání *napadeného opatření* nedopustil natolik závažných procesních pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení, a navrhovatelovy věcné námitky se míjejí s podstatou *napadeného opatření*, tedy ve vztahu k nim není aktivně věcně legitimován. Soud proto návrh vyhodnotil v mezích uplatněných návrhových bodů jako nedůvodný a podle § 101d odst. 2 s. ř. s. jej zamítl.
48. Navrhovatelem požadované dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť je vyhodnotil jako nadbytečné. Navržené důkazy jsou totiž součástí spisové dokumentace nebo se jedná o rozsudky správních soudů a spisovou dokumentaci ani judikaturou se ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Navrhovatel neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému odpůrci žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu